

CONCEPT DESPRE SCULPTURĂ

La prima vedere, principala calitate a sculptorului pare să fie puterea sa magică de a transforma în stană de piatră cunoașterea obiectului, plecând de la subiect, cunoașterea vizibilului, prin studierea invizibilului.

Această dialectică, aplicată de milenii pietrei, îi conferă acesteia puterea de a transfera în realitate palpabilă idei filozofice, dar și imaginea unor lumi dispărute sau inventate.

Nemișcată, statuia, imperturbabilă în fața timpului care îi adaugă noi valențe artistice prin „sărutul vremii”, ne transmite metafizic fenomene immobilizate în formă, care adesea nu pot fi percepute cu simțurile noastre decât prin inteligență și rațiune pură.

Specificul sculpturii este volumul, indiferent dacă este rond-bosse, sau se detașează de pe un fundal. Dată fiind posibilitatea artistului de a crea nu numai reflexul bidimensional, ca în oglindă, ci chiar formele concrete ale obiectelor, sculptura a fost deseori proclamată „mai realistă” decât pictura și în acest sens, cu fiecare generație, au revenit întrebările: „în ce măsură e necesară redarea fidelă a lumii vizibile și care este raportul dintre realitate și opera de artă?”

Opera de artă, chiar atunci când redă imaginea concretă a unui personaj definit, nu se poate rezuma la particularitățile unui individ anume (modelul care a pozat artistului), ci deschide larg poarta generalizărilor, îndemnând privitorul spre meditație.

Stilizarea în artele plastice este mijlocul de a scoate în relief anumite trăsături ale imaginii, estompând altele, în favoarea unui mod unitar de care depind toate detaliile și astfel, dirijând atenția privitorului asupra mesajului pe care dorim să-l transmitem.

În acest sens, înțelegem mai bine cuvintele lui Constantin Brâncuși: „simplitatea nu este un scop în artă, dar se ajunge la simplitate chiar fără voie, pe măsură ce ne apropiem de sensul real al lucrurilor”.

Sculptura presupune o formă complexă, compusă dintr-o multitudine de planuri, de detalii sugestive, capabilă să transmită, prin ansamblul lor, un conținut spiritual nou, adică mesajul artistului.

Efemerul, nuanța, clipa aparțin acvarelistului, nu sculptorului.

În felul acesta, opera se transformă în ceva grandios, impalpabil, în ritmuri fluente, în densitate mobilă și dobândește nesfârșite variante, reclamând alte dimensiuni ale simțului și înțelegerii decât cele tradiționale.